

Til Udenrigsudvalget

Vedr.: Nyt syn på sikkerhedspolitik i Europa

Med det ledsagende essay, der er udformet som en henvendelse til politiske ledere, forsøger jeg at henlede udvalgets opmærksomhed på problemerne ved det aktuelle danske syn på Præsident Trumps drastiske udenrigspolitiske udmeldinger, specielt i relation til Ukraine.

Med venlig hilsen
Verner C. Petersen

Trump sigter højere end et nærsynet Europa

Af Verner C. Petersen

© VCP med assistance fra GROK 3 beta

Mit essay er et utraditionelt forsøg på at løfte blikket hos nærsynede europæiske ledere og opfordre dem til at overveje hvilke ambitiøse mål, præsident Trump forfølger gennem sine bestræbelser på at skære igennem en indviklet gordiske knude af globale udfordringer – en knude, som de har vist sig ude af stand til at løse.

Nærsynede europæiske ledere

De fleste af jer satte store, men falske og i sidste ende skuffende forhåbninger til en hævn-gerrig, men mentalt skrøbelig og synligt ældet præsident Biden og hans rådvilde administration, hvilket efterlod jer i en vedvarende konflikt med en nær, men mægtig nabo. Ud af det blå kom præsident Trumps lynnedslag mod den gordiske knude i Ukraine-krigen. I reagerede med chok og højlydt indignation. Rystede samledes I til hastige møder, tilsyneladende fast besluttet på at blive i den rille, Biden havde efterladt jer i.

Bange for udsigten til, at Trump ville efterlade jer alene med Rusland, fremmanede I de mest skræmmende billeder af fortsat russisk aggression mod resten af Europa og annoncerede forhastede beslutninger om at bruge langt mere på europæisk forsvar, samtidig med at I lovede jer selv at fortsætte med at støtte Ukraine med militære hjælpepakker – uden egentlig at have en klar idé om, hvordan det skulle gøres, hver for sig eller i en slags samarbejde. I fortsatte med at udtale umulige løfter og håb i forhold til Ukraine. Selvom "at stå ved Ukraine, så længe det tager" begynder at lyde temmelig pinligt, insisterer I som minimum på, at Ukraine (læs: Zelenskyj) skal være en del af fredsforhandlingerne sammen med jeres egne repræsentanter.

På Münchens sikkerhedskonference (MSC) stod I lamslåede efter Trumps lynnedslag, uden at indse, at jorden er ved at forsvinde under jer:

“Ukraine seeks a just and lasting peace, one that ensures the horrors of recent years are never repeated,” declared Ursula von der Leyen.

“It is clear that any agreement made behind our backs will not work. You need Europeans; you need Ukrainians,” — Kaja Kallas.

“There will be no credible and successful nego/a/ons, no lasting peace, without Ukraine and without the EU,” — António Costa.

Nogle af jer bevæger jer ud på endnu tyndere is. Under en paneldebat blev den danske statsminister spurgt, hvad hun håbede for Ukraine. Hendes svar: "At Ukraine vinder krigen." "Blue sky"-tænkning, der sætter al realisme til side.

The Economist er i det mindste ved at indse, at Trumps politiske jordskælv har ændret terrænet permanent: : “The PAST week has been the bleakest in Europe since the fall of the Iron Curtain. Ukraine is being sold out, Russia is being rehabilitated and, under Donald Trump, America can no longer be counted on to come to Europe’s aid in wartime. The implications for Europe’s security are grave, but they have yet to sink in to the you as leaders of the continent’s and its people. The old world needs a crash course on how to wield hard power in a lawless era, or it will fall victim to the new world disorder.”

(<https://www.economist.com/leaders/2025/02/20/how-europe-must-respond-as-trump-and-putin-smash-the-post-war-order>).

Friedrich Merz, den kommende tyske kansler, synes også at have forstået en del af budskabet: “It is clear that the Americans, at least this part of the Americans, this administration, are largely indifferent to the fate of Europe.” (Politico, 23. februar 2025).

Som vi har argumenteret andre steder, burde I som europæiske ledere spørge jer selv: Hvad kæmper I egentlig for i Ukraine og andre steder? Givet de opløsningstendenser, der findes i jeres egne samfund, og det faktum, at I halter bagefter i forhold til USA og Kina, burde I måske koncentrere jer mere om at styre egne anliggender. Se “The retreat of Europe ...” (<https://www.linkedin.com/pulse/retreat-europe-verner-c-petersen-j391f>).

Alligevel forbliver de fleste af jer fikserede på at opretholde værdier – "Werte" – som I tilsyneladende tror sætter et skinnende eksempel for verden. Dermed overser eller afviser I, hvordan disse idealer fremmer selvdestruktive tendenser i Europa. Tag for eksempel åbne grænser; de skaber betydelige udfordringer og medfører dybtgående demografiske skift i et hurtigt aldrende Europa. Hvad I har brug for, er mere realisme og evnen til at løfte blikket højere.

Hvorfor fred primært er et anliggende mellem USA og Rusland

Hvad I glemmer er, at der kan være en grund til Ruslands brutale handlinger, en grund relateret til spørgsmålet om NATO-medlemskab for Ukraine – en mulighed, som Rusland kategorisk afviser. I må indse, at spørgsmålet om NATO-medlemskab var den største kilde til uenighed mellem USA og Rusland.

For Rusland var et ukrainsk NATO-medlemskab fuldstændig uacceptabelt. Muligheden for at Ukraine kunne slutte sig til NATO, forklarer, hvorfor Rusland fremlagde et udkast til en ny sikkerhedsaftale for USA og NATO (dateret 17. december 2021). Blandt de russiske krav er artikel 6:

“All member States of the North Atlantic Treaty Organization commit themselves to refrain from any further enlargement of NATO, including the accession of Ukraine as well as other States.” (Emphasis added).

Den 26. januar 2022 afleverede USA og NATO deres arrogante afvisning af Ruslands krav uden på det tidspunkt at offentliggøre indholdet af deres svar. Men fra en tale af udenrigsminister Blinken samme dag får vi den første indikation af USA's respons. Ruslands krav om garantier for, at Ukraine holdes ude af NATO, blev afvist. Blinken sagde: "Vi gør det klart, at der er grundlæggende principper, vi er forpligtet til at opretholde og forsvare – herunder Ukraines suverænitet og territoriale integritet samt staters ret til selv at vælge deres sikkerhedsordninger og alliancer."

Krigen i Ukraine var således et resultat af USA's forsøg på at skubbe NATO længere mod øst og Ruslands forsøg på at forhindre det. Dette betyder naturligvis, at krigen i sin essens var en stedfortræderkrig mellem USA og Rusland, hvor hverken Ukraine eller Europa havde meget at skulle have sagt.

Derfor er det faktisk ganske rimeligt, at Trump ser forhandlinger om fred i Ukraine som primært et spørgsmål om, at USA forhandler med Rusland for at opnå fred. Både Europa og Ukraine spiller andenviolin i sådanne forhandlinger. I synes ikke at fatte den pludselige mulighed for en ny løsning, som Trumps lynnedslag repræsenterer.

Hvad angår Ukraine, virker det klart, at Biden og nu også I har gjort – og gør – landet en katastrofal bjørnetjeneste ved entusiastisk at støtte Zelenskyj i hans urealistiske krav og forudsætninger for fred.

Trump sigter meget højere, end I indser

Hvad I, nærsynede og noget chokerede europæiske ledere, endnu ikke har forstået, er muligheden for, at Trump sigter langt højere, mens I stirrer hypnotiserede og paniske på den knibe, hans lynnedslag har kastet jer ud i.

Trump kigger helt sikkert længere end fred i Ukraine, hvilket måske ikke engang er hans hovedmål. Når man ser på, hvordan han agerer, må man tro, det er med vilje – som at slå i græsset for at se, hvilke nye muligheder der dukker op. Han får resten af verden til at reagere, som i et mærkeligt spil, hvor han gør noget opsigtsvækkende, skræmmende eller jordskælvstigt og derefter udnytter det, der sker.

Bare som illustration: Tag hans idé om at skabe en riviera ud af Gaza, hvilket fik arabiske stater til at reagere og fremlægge alternativer, i form af en arabisk plan for Gaza, der kan inkludere op til 20 milliarder dollar fra regionen til genopbygning.

USA's krav til Ukraine

Præsident Trumps lyn-aktion for at opnå fred i Ukraine vil naturligvis have en pris, formentlig en meget høj pris for Ukraine: Tabet af måske en femtedel af landet til russisk besættelse og tvunget til at acceptere et forslag om, hvad der uskyldigt nok kaldes en "Genopbygningsinvesteringsfond." Denne fond skulle bestå af et partnerskab mellem Ukraine

og USA for at udnytte ukrainske ressourcer – især sjældne jordarter, hvor Ukraine muligvis besidder 5 procent af verdens reserver, metaller, olie- og gasressourcer, havne og anden infrastruktur. Dette ville betyde, at USA modtager 50 procent af indtægterne fra udvindingen af disse ressourcer, mens Ukraine beholder resten til genopbygning af landet.

Ifølge udkastet ville det også indebære, at USA får forkøbsret til eksportérbare mineraler og måske endda næsten total kontrol over det meste af Ukraines råvare- og ressourceøkonomi. Ifølge The Telegraph skal "fonden have den eksklusive ret til at fastlægge metode, udvælgelseskriterier, vilkår og betingelser for alle fremtidige licenser og projekter." Selvom det måske var præsident Zelenskyj, der først foreslog idéen om "mineraler for hjælp," har Trump bestemt udbygget den.

Det lyder hårdt og ligner en aftale, Trump ville finde tillokkende, og det ser nu ud til, at Ukraine måske er villig til at underskrive en sådan aftale.

Det kan virke barskt, men hvad er alternativet, som tingene står nu? At holde fast i den næsten utroligt naive holdning, som den danske statsminister for nylig udtrykte: "At Ukraine vinder krigen"? Det ville garantere en fortsættelse af krigen med enorme omkostninger i menneskeliv og ødelæggelse.

Giver Trump efter for russiske krav?

At skabe fred i Ukraine betyder at finde en ordening med Rusland, helst noget der enten tilfredsstillende eller truer Rusland i en sådan grad, at fred med Ukraine resulterer i langvarig stabilitet.

For kort tid siden udtalte Trumps arrogante håndlanger, Pete Hegseth, Trumps betingelser:

A recognition that returning to Ukraine's pre-2014 borders is an unrealistic objective

NATO membership for Ukraine is unrealistic

Troops that be needed to secure a peace, will not include U.S. troops and will not be part of a NATO mission.

At give efter for Ruslands krav, før forhandlingerne overhovedet er begyndt, vil nogle sige. I råber højt, at dette er München 1938 igen og ser jer selv som vogtere af høje idealer, mens I mister grebet om virkeligheden. Nej, det er ikke som München igen. Hvis I vil sammenligne, burde det være med Jalta- og Potsdam-konferencerne i 1945, hvor nye grænser blev trukket i Europa.

Hvad I også glemmer, er ovenstående forklaring på denne uheldige stedfortræderkrig.

Ukraine i NATO og NATO i Ukraine er Moskvas rødeste streg. Sådan ser Trump det også, og det værdsættes helt sikkert af udenrigsminister Lavrov: He is the first, and so far, in my opinion, the only Western leader who has publicly and loudly said that one of the root causes of the Ukrainian situation was the impudent line of the previous administration to draw Ukraine into NATO, ...No Western leaders had ever said that, but he had said it several times. This is already a signal that he understands our position ...” (Reuters, 19. februar 2025).

Det er et afgørende spørgsmål for Rusland. I samtalerne i Riyadh har de krævet, at NATO opgiver løftet om fremtidigt NATO-medlemskab for Ukraine, som blev givet på topmødet i Bukarest den 3. april 2008.

Fred i Europa og fordelagtige aftaler for USA

Selvom det ser ud til, at USA er parat til at imødekomme Ruslands krav om fred i Ukraine – noget I, Europas ledere, finder afskyeligt og tåbeligt – kan det være jeres analytikere og eksperter, der er naive og måske endda vildledte.

I burde løfte blikket og se, hvilke enorme muligheder der kan opstå med fred i Ukraine og bredere aftaler mellem Trump og Putin. Det er, hvad Trump og hans nuværende administration ser for sig, og grunden til, at de ignorerer Ukraines krav såvel som jeres vedvarende klager.

At acceptere Ruslands krav om en rød streg vil gøre det muligt at reducere den kunstigt opblæste russiske trussel, der skræmmer jer som Europas ledere. Kig op og se de mulige fordele, Trump kan have i sigte med en fredsaftale.

Reduktion af Ruslands militære trussel

At enes med Rusland ville gøre det muligt for USA at skære ned på militære forpligtelser i Europa og trække amerikanske tropper tilbage. Det ville frigøre amerikanske styrker til at fokusere på Stillehavet eller i det mindste spare ressourcer. Ville det også betyde at lukke den amerikanske atomparaply over Europa? Ja, hvorfor ikke?

Det ville naturligvis tvinge Europa til at tage det fulde ansvar for Europas forsvar og kræve øgede militærudgifter. Men fred med Rusland kunne faktisk gøre jeres opfordringer til "køb, køb, køb" af våben," som den danske statsminister Frederiksen råber, til at lyde temmelig tåbelig. Koordinering med USA kunne muliggøre en proces, hvor amerikanske styrker og udstyr i Europa gradvist erstattes af europæiske tropper og udstyr. Dette ville reducere omkostninger, give tid til at opbygge kompetencer og formentlig give den europæiske forsvarsindustri mulighed for at tilbyde alternativer til forhastede kontrakter med amerikanske våbenproducenter.

Fred med Rusland ville utvivlsomt være en fordel for Europa. I kunne glemme de skræmmende idéer om krig med Rusland. I kunne igen investere i Rusland og få adgang til billige ressourcer og et stort marked for jeres varer – genoplive idéen om "Wandel durch Handel."

En ny europæisk sikkerhedsarkitektur, der afløser NATO?

Lige nu er I desperate i jeres forsøg på at finde et europæisk svar på, at USA mister interessen for Europa. Friedrich Merz undrer sig endda over: "Om vi stadig vil tale om NATO i sin nuværende form, eller om vi bliver nødt til at etablere en uafhængig europæisk forsvarskapacitet."

I tænker vildt på en slags europæisk atomparaply. "Posting a few French nuclear jet fighters in Germany should not be difficult and would send a strong message" (The Telegraph, 24. februar 2025).

Her er det værd at huske, at for Putin blev NATO en anakronisme i 1990'erne. There is only one bloc in the world that is held together by the so-called obligations and strict ideological dogmas and cliches. It is the North Atlantic Treaty Organisation, which continues expansion to Eastern Europe and is now trying to spread its approaches to other parts of the world, contrary to its own statutory documents. It is an open anachronism." (Præsident Putin ved Valdai Discussion Club i Sotji, 2024). Faktisk var det svært at se NATOs eksistensberettigelse efter den kolde krig. Som jeg har argumenteret i essayet "No need for NATO today, if dismantled in the 90s." <https://wahrnehmungen.weebly.com/blog/no-need-for-nato-today-if-dismantled-in-the-90s>

I stedet for at gå i panik over muligheden for, at fred med Rusland vil gøre det muligt for USA at forlade NATO og dets artikel 5-forpligtelser, burde I overveje muligheden for, at fred med Rusland kunne give jer chancen for at bygge en ny sikkerhedsarkitektur sammen med Rusland i stedet for imod Rusland. Det kunne bringe Rusland tættere på Europa og skabe yderligere muligheder for fredelig gensidig afhængighed.

Økonomiske aftaler med Rusland

Dette fylder helt sikkert meget i Trumps planer, givet hans "hvad får USA ud af det"-holdning, og det må også være vigtigt for Rusland, givet det konstant voksende sanktionsregime. Som en del af fredsprocessen og en varig fred må sanktionerne mod Rusland naturligvis ophøre.

Som følge af disse sanktioner er mange amerikanske og europæiske virksomheder enten blevet tvunget til eller har valgt at forlade Rusland. Yale School of Managements registrering af virksomheder, der har forladt Rusland, viser omfanget: "Over 1.000 virksomheder har offentligt annonceret, at de frivilligt indskrænker deres aktiviteter i Rusland i en vis grad ud over det absolutte minimum, der kræves af internationale sanktioner – men nogle virksomheder har fortsat ufortrødent med at operere i Rusland."

Lederen af Ruslands suveræne formuefond, Kirill Dmitriev, som deltog i mødet i Saudi-Arabien, har henvist til amerikanske tab: "US companies have lost \$324 billion by moving out of Russia - which has the world's biggest reserves of natural resources. ... Lots of assets were sold at basically, very cheap valuations, a huge discount" (tbsnews.net).

I et interview på CBS den 23. februar 2025 sagde Steve Witkoff, præsident Trumps særlige udsending til Mellemøsten og tilsyneladende også til Rusland, hvor han havde et 3,5 timer langt møde med præsident Putin, hvis "a peace deal is reached, there would be an expectation that American companies could return to the country to do business." (CBS interview, February 23, 2025). Derudover ville der være nye muligheder for tiltrængte investeringer i Rusland, ikke kun fra USA, men også fra Europa.

Sanktionerne har betydet en indskrænkning af russiske energiekspor til Europa, hvor andelen af Ruslands gasimport til EU faldt fra over 40 % i 2021 til omkring 8 % i 2023. Det har ført til høje energipriser, en medvirkende årsag til økonomisk tilbagegang i Tyskland.

Med fred og ophævelse af sanktioner kunne både Europa og USA drage fordel af de enorme naturressourcer, Rusland har at tilbyde – ikke kun ved at udvide gasimporten igen, hvilket ville resultere i billigere energi, især for Europa, som i øjeblikket er afhængige af dyre amerikanske og arabiske LNG-importer. Fred og lempelse af sanktioner kunne betyde mere gas via rørledninger fra Rusland til Europa og muligvis også føre til investeringer i disse russiske ressourcer.

Løsninger på globale konflikter

Her kommer vi til de virkelig globale konsekvenser af Trumps lynnedslag, så lad os se, hvad der kunne blive muligt. Mulighederne kan grupperes under disse emner:

Reduktion af Ruslands afhængighed af Kina

Fred med Rusland kunne betyde, at Rusland bliver mindre tilbøjeligt til at blive fuldstændig afhængig af Kina, hvilket åbner muligheder for at både Europa og USA kan modvirke Kinas voksende hegemoniske stræben. Det ville helt sikkert passe Trump.

Indgåelse af nye nedrustningsaftaler

Det virker sandsynligt, at Trump også vil sigte efter nye aftaler om atomar nedrustning med Rusland, USA og Kina samt nye aftaler, der vil reducere missiltrusler, både strategiske og taktiske. Faktisk har Trump allerede talt om at reducere militærudgifter i Rusland, Kina og dermed også i USA. Han nævnte endda idéen om et topmøde med Putin og Kinas Xi Jinping: "When we straighten it all out, then I want one of the first meetings I have is with President Xi of China, President Putin of Russia. And I want to say, let's cut our military budget in half."

Løsning af problemer i Mellemøsten

Noget mere presserende kan også være på Trumps dagsorden. Måske var det ikke en tilfældighed, at han talte om at møde Putin i Saudi-Arabien, eftersom Putin og Rusland kunne gøre det muligt for Trump at sætte sine modstandere i Mellemøsten skakmat og løse den komplicerede gordiske knude dér også.

Med Ruslands hjælp kunne Trump måske gøre noget ud af sine højtflyvende, men tågede idéer om at re-arrangere forholdene i Mellemøsten: holde Iran i skak, balancere Tyrkiets indflydelse i Syrien, løse det palæstinensiske problem og bygge videre på de tidligere geniale Abraham-aftaler.

Reduktion af konflikter med Rusland andre steder

På det seneste har der været meget snak om Arktis, ikke mindst efter Trumps ønske om at købe Grønland – et land og et havområde, der er alt for stort til, at Danmark kan forsvare det troværdigt. Så længe Rusland ses som en modstander, og med kinesernes interesse i Arktis, er det tydeligt, at USA har en klar interesse i at etablere en større militær tilstedeværelse i Grønland, hvor Trump naturligvis også har øje for mulige mineralressourcer. Ser vi endnu en aftale tage form?

At bringe Rusland ind fra kulden efter en fred i Ukraine kunne gøre det meget nemmere at blive enige om indflydelsessfærer i Arktis mellem USA og Rusland og gøre det muligt at modvirke stigende kinesisk indflydelse og tilstedeværelse i Arktis.

Dette kunne også bringe fordele for Europa, da fredelige relationer med Rusland ville sikre fremtidige søtransportforbindelser med Asien via den arktiske rute.

Mindre vigtigt for USA, men virkelig vigtigt for Europa, vi ville kunne se et mindre krigerisk Rusland i Afrika og måske endda få indirekte hjælp fra Rusland til at dæmme op for en fremtidig migrationsbølge fra Afrika.

Skabelsen af en ny verdensorden

I en tale ved Valdai Discussion Club i Sothji i 2024 fremsatte præsident Putin denne profeti: "There comes, in a way, the moment of truth. The former world arrangement is irreversibly passing away, actually it has already passed away, and a serious, irreconcilable struggle is unfolding for the development of a new world order. It is irreconcilable, above all, because this is not even a fight for power or geopolitical influence. It is a clash of the very principles that will underlie the relations of countries and peoples at the next historical stage."

Putin er ikke alene med opfattelsen af, at en ny verdensorden er under opsejling.

Allerede i 2019 hævdede en kinesisk hvidbog om forsvar, at international sikkerhed "undermineres af voksende hegemonisme, magtpolitik, unilateralisme og vedvarende regionale konflikter og krige." USA og NATO skaber spændinger. USA "har provokeret og intensiveret konkurrence mellem store lande, øget sine forsvarsudgifter betydeligt, presset på for yderligere kapacitet inden for atomvåben, det ydre rum, cybersikkerhed og missilforsvar og undermineret global strategisk stabilitet." Mens NATO "har øget sin militære udrulning i Central- og Østeuropa og gennemført hyppige militærøvelser."

Præsident Putin har ret: "Den tidligere verdensorden forsvinder uigenkaldeligt." USA indser, at dets engang almægtige hegemoni er truet på flere områder af Kinas stræben efter hegemoni, og det hjælper bestemt ikke, at Rusland er kommet tættere på Kina, ikke mindst som følge af præsident Bidens uovervejede beslutning om at deltage i en stedfortræder krig med Rusland i Ukraine.

Nu er Trump ved roret, og han ser tydeligvis dumheden i en proxy-krig med Rusland, når en større konflikt måske bryder ud med Kina. Med sit forsøg på at køle konflikten med Rusland ned og lokke det ind i en aftale, der ville være fordelagtig for både USA og Rusland, er de russiske betingelser for fred i Ukraine en pris, han er villig til at betale for at opnå noget vigtigere for USA.

Fred med Rusland ville give USA mulighed for at fokusere på Kina. Men husk, Trump ønsker ikke krig. Krig ville ødelægge muligheden for en god aftale. Så hvad sigter han efter? En god handel, selvfølgelig – den største nogensinde.

Lad os gætte på, hvad det kunne være. Da USA og Kina i øjeblikket er nogenlunde lige stærke, ville krig være dumt. Alternativet er at dele verden mellem dem, næsten som i gamle koldkrigs dage, hvor Sovjetunionen og USA delte verden i separate indflydelsessfærer.

Hvad ville det betyde for Taiwan? Accept af, at det er en del af Kina, på betingelse af, at foreningen sker fredeligt og over tid – husk, at Taiwans chip fabrikker stadig er absolut essentielle for USA. Accept af en slags kinesisk Monroe-lignende doktrin i forhold til det Sydkinesiske Hav. Accept af, at USA ikke blander sig i interne kinesiske anliggender som menneskerettigheder og uighurerens forhold.

Fra Kina ville USA kræve accept af ikke-militær intervention i Taiwan i en bestemt periode (indtil der er fundet en erstatning for Taiwans fabrikker), fjernelse af alle barrierer, der skaber ulemper for amerikanske virksomheder i Kina, og muligvis hjælp til at modvirke trusler fra Nordkorea.

Alt dette med det formål at bevare fordelagtige, gode relationer mellem dem, der ville være verdens eneste supermagter i nogen tid. En sådan balancegang mellem USA og Kina ville betyde, at mindre magter bliver halv-uafhængige, men vigtige magter. Disse vigtige magter ville formentlig omfatte Rusland, Europa og Indien.

Resultatet ville være en ny multipolar verden, hvor de halv-uafhængige magter kan bidrage til at opretholde balancen mellem USA og Kina – spille dem ud mod hinanden, så at sige.

Hvad er chancerne for en sådan ikke-krigerisk omstrukturering af verdensmagten lige nu? De ser små ud, som rene ”pipe dreams,” men Trump er en ikke-rygende realist. Det vigtige er dog, at Trumps handlinger i det mindste repræsenterer forsøg på at realisere sådanne store aftaler, mens jeres nuværende nærsynede holdning som Europas ledere kan forhindre realiseringen af så store aftaler.

